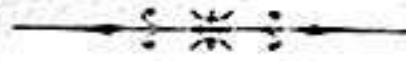

LABORANDO

Suplemento infantil mensual á El Defensor

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: Cort-Real, 4, pral.—GERONA

Tempesta

Al amic Miquel Armendares.

Al cayent d' aquella tarda de primavera á l' hora en que el sol amaga sos daurats raigs darrera les montanyes, minorant sa llum rogina, l' home de la Quima de can Sisó, ab en Quicu de cal Esdarnegat, ab en Pau-coix, en Peres, ab en Quel y ' l seu germá, l' home de l' Antonia de can Santigosa y ab l' hereu de cal Frare-Blanch que tots plegats anaven á mitgès de la pesca, veyent que aquella tarda havia sigut tant esplendent, que no s' ovirava ni un sol nuvol en tot el cel, que la mar mandrosament remorejava y ses onades saltirones se desfeyen suaument, la dedicaren com moltes altres á la pesca, per veure si en aquells dies de Setmana Santa farien alguns quartets, que bé plá n' estaven ben aixuts.

De toch d' oració eixiren quiscún de la platja ab son lligut endinsantse en el mar fins á perdres de vista.

¡Qui ho havia de dir que la dona den Quicu no vegés mes al seu home! L' home que li havia fet passa: tantes éngunies y causat tans perjudicis per la seva mala llengua! Donchs ella la pobre, ' s quedá, com sempre á casa seva ab la maynada y ab l' avi que ab prou feines tenia virtut pera treures el mocador de la butxaca, batut pels noranta y dos anys que duya á sobre. Al vespre, aquella bona dona, pogué passar ab sa companyia, el Sant Rosari puig no l' en podia privar el renegat del seu home, com havia fet altres voltes.

Després també, al anarsen al llit, pogué fer encomenar à Deu à sos fills. que dies há que no havian pogut dir las tres Ave-Maries,; mes no pogué anarhi ella, sense sortir abans à la finestra à guaytar el *Faro*, que à mitga hora endins del mar espargia sa llum per las aygues platejades y que per desgracia aqueil nit la llum la feya verda; y fundantse en la superstició de que li succeiria alguna desgracia com una volta li havia passat, va tremolá y aquella nit la passá blanca.... més aqueil dia al encendre 'ls llums havia vessat oli.....

Acompanyá sos fills a llurs cambres y un altra cosa encara, la feu posar mes trista y li aumentá l' engunia: al despullar son reyet mes petit de la casa, aixó que no ho deya may, aqueil vespre com si sentis la mort del seu pobre pare li digué ab una veu tota angelical:

—¿Mare?

—¿Que téns, que vols reyet meu?— li contesta sa mare tota entristida.

—¿Diem un Pare nostre pera que 'l papa no prengui mal y 'ls peixos no se 'l mengin?

Y sa mare esglayada y devallantli dels ulls algunes llagrimes tot sanglotejant li contesta:

—¡Ay sí, reyet meu! diemli: «Pare nostre.....» Però encara no havien acabat la dolsa oració quan uns aixordadors crits d' ¡Alerta! ¡Alerta! la feren sortir precipitadament a la finestra y.... —¡Verge Santa!— exclamá ab un respir desmayat; un temporal, estimbava al feréstaga remor ses gegants onades fins a les cases de la costa endugentsen moltes d' elles al seu abím; y ella espavordida agafá de revolt la maynada que tranquila dormia al fons del llit y aixís com va poguer, abrigantla ab els llensols se l' endugué ab una casa d' allá cinch minuts mes amunt: a cân Aulet, que encara que de molt lluny hi eren poch ó molt parents de part de l' avia..... mes al ser allá ¡nou misteri! recordantse de que havia deixat l' avi y al pensar ensemps que tenia el seu home en mitg d' aqueil temporal li fen pronunciar un ¡ay! mitg ofegat y caygué com morta, qué trevalls tingueren a retornarla.... L' home de l' Auleta, que, diguent la veritat era un hé de Deu pera fer qualsevol favor, corrents, ab la llenterna y una mant al cim del cap va anar a buscar l' avi de la Guima; d' un' empena obrí la porta al ser allá y ¡cap a dalt! que be prou savia tots els trastos de aquella casa, y trobá a l' avi ronxant al llit d' una cambra trista!.... com si res passés.... era sort el bon home, mes ell, de revolada trayentli la roba que 'l

cobria 'l fen aixecar y vestir en un dir Jesús, y agafantlo pels bras, mitg cobert abdos ab un paraygua blau de familia, marxaren..... Xip-xap, per la fangosa carretera. Malgrat el xafech y 'ls trous y llamps, haviem d' anar a poch a poch; ab el fanal y tot la vista 's perdia a quatre passes.....

Xip-xap, cap a cân Aulet; al arribar allá, asseguts prop de la llar, aixugarem les robes, que pla bé estavem fets una sopa ab tot y portar el paraygua blau de familia y dues mantes de pèl de bou.

Set hores batalleres durá 'l temporal!.... sense parar d' en tota aquella nit la cridoria y remor per la platja y sense mancar les dones superticioses d' aquell vehinat, de fer creus ab plats d' aygua beneyta les únes, de crehuar fauces per l' espay les altres peia fer espargir la tempesta, que de res en feyen.

En l' endemá, a trench d' auba pará 'l temporal y la mar torná a posarse quieta, y a cân Sisó, a cân Esderna-gat, a cân Pau-Coix, a cân Xerraboya y tota la gent de per aquella costa, eixiren a la platja encomenant a Deu a n' aquella bona gent, que al dia abans s' havia embarcat tranquila donantla ja per perduda.

—¡Sí, Sí! ben perduts— deyen algunes dones tot geme-cant, contestantoshi altres ab uns sanglotejants sospirs:

—«Deu els hagi perdonat»— Mes ¡Oh miracle! estaven guaytant d' un indret a l' altre de la mar uns esclatant de plors, palits de tristor altres, quan un estrepitós crit d' «¡Una barca!» exit de la boca d' un nen de sis anys, fen parar atenció y posar en quietut per uns moments a tota la gentada que apilonantse en el lloch d' aquell nen, ver-daderament, vegéren un negroy al lluny de la mar que, anantse acortant y multiplicantse reeultá ser les barques d' aquelles families que havien sigut lliurades d' aquell temporal per intercesió de la Verge

.
Y l' home de la Guima que fins allavors havia sigut el mesrenegat de tota l' encontrada, desd' aquell dia fou el exemplar.....

P. TORRENT Y CROUS.

Girona Mars de 1907.

Tristor

Al amic de cor en Lluís G. Plá.

La nit era fosca, en la cambra y sobre el llit ne jeya fret y palid un home; era mort! tenia en sas enrrampadas mans un Sant-Crist y voltaven al llit quatre grosos candelers en els que cremaven quatre fumejantes atxes, omplint de pesantó la reduida cambra.

Una dona y tres noyets, ploravan recalcat son cap en el coixi hont tenia son cap el cadavre. Ferventes oracions y corals plegarias n' eixien constanment de ses nervioses boquetas las que movian sens interrupció enlayrán las plegarias al cel.

Els ullets blaus y humitejats de la mare, miravant fit á fit el cadavre de son espós, que la deixaba pera gaudir de mellor vida, que la deixaba en eixa vall solsament pera patir mentres li marcaba un bes llarg y perllongat en el rostre fret. palid.

Tot torná immovil, les flames de les atxes anaven minvan per elles també se ' ls apropaba la agonia depresa. . . . la mare y els fillets resaven agenollats: per la finestra entreoberta llanegá una claror blanca que ' s posá sobre el rostre del cadavre: era la lluna.

Xavier MARCE.

Girona 5 Febrer de 1908.

Amunt els cors

Amunt els cors
fills de la terra
amunt els cors
débils i forts,
no parar mai
fins se al espai
i allí gossá
d'un benestar.

—
Amunt, amunt
crida la gent
per desfogarse
del sentiment,

Amunt volant
ja mai parant
fins amb lo dit
se al infinit.

Enllà, enllà
cridan alhora
enllà, enllà
sens mai pará
fins ser pasada
la gran boirada
qu'amb son fose vel
nos tapa el cel.

JOSEP RODÓ.

INSCRIPCIONS POSADES EN LA COLECCIÓ DE POSTALS

"JARDINS D'ESPANYA", DE'N SANTIAGO RUSIÑOL

Som á la edat de la prosa,
l'ànima que canta ó sent,
com la flor massa olorosa
que crema l'istiu roent

se consum d'anyorament
Els vells jardins se 'n van;
les fonts s'hi desencantan,
i els rosinyols no hi canten;
sols ombres i ruines
morint de dia en dia
am veu de plor hi resen
l'adeu á la Poesía.

Aquets jardins solitaris
ont no hi plora el sortidor,
i les flors s'hi esmortuieixen
i s'hi emblaima la claror,
sou, cor meu, ton llibre d'horas
ses hores dolces d'amor
les rescaten arrupidas
dins el sojorn del recort.

En la seva ombra tristisima,
resa ¡oh cor!

A la darrera flor que 's decandi
el jardí s'estremí
estroncá son perleig ia font gemada
fugi l'aucell darr r de l'ombra regalada,
llanegá per demunt l'estany quiet
un raig de sol trist, fred.

Als peus de la gran Venus dg marbre mutilada
últim recort d'hores d'amor fervent—
tragué'l cap aguantant riallerament
la mort de les ruines, per medi l'herva ufana
una mofeta sargantana.

VICENS PIERA.

De la nostre cullita

Han deixat de publicarse en nostra ciutat, les revistes *Ayres Gironenchs* y *L'Avenç*.

Ho sentím vivament, per tractarse de dos molt apreciats confreres.

Agrahím coralment al nostre volgut confrere barceloní *En Patufet*, el salut germanívol que'ns adreça al parlar de la rebuda del nostre periòdic.

Tením en cartera y publicarem desde un dels vinents nombres, una colecció de 6 bonicas rondallas, originals de nostre entranyable amic y redactor en Lluís G. Plá. Anirán degudament il·lustrades per l'autor.

Per no haver encar arribat els dibuixos, no han pogut anar en aquet nombre. Aniran al vinent junt ab els corresponents al nombre.

En el vinent nombre, estrenarem uns bonics titols de les seccions que publiquem, originals del jove artista y volgut amic nostre y redactor en Lluís G. Plá.

CONCUUS ESCOLARS

Els tením projectats pera nostres volguts llegidors, y creyem els plaurán. Serán artístics, literaris, científics, etc., etc.

En ells hi podran obtar tan suscriptors com llegidors, y's adjudicaran notables premis als mello:s treballs, dibuixos, etc., etc.

¡Apa doncs prosadors y poetes, com també els dibuixants patufets prepareu vostres plomes. En el vinent

nombre ja publicarem las Bases del Primer. Será de *Literatura*.

PIRRILS.

CÁLCUL MENTAL

1 2 3 4

	a	b	
	c	d	
	a	b	
	c	d	

Posar un dels números aquets als quadrets A, B, C, D, de manera que sumats els quatre, fasin 10 de dalt a baix y de un costat al altre, pro que no's repeteixi cap número.

ISIDRE ROURA.

Quant te aigua.—Ha de veure aigua
Y quant no'n té —Pot veure vi.

ALBERT MARCÉ.

SOLUCIONS A LO PUBLICAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la Tarjeta, *Sobirania*.

A la Endevinalla, *La Pilota*.

ENDEVINAYRES.—Emili Vila.—Rafel Juli.—Eduart Trigás.—Isidre Roura.—Josep Mundet.—Albert Figa.—Genis Navarro.—Un carlí ferm.—Un amic den "Patufet."
—María Marcé.—Un catalanista solidari.—Antonia Marcé Torrent.—Un que li agraden les mongetes. J. B. y P.—Josep M.ª Plá Dalmáu.—Josep Riera.—Lluís García.—Un llegidor de "Laborando".—Un conqueridor com en Jaume,

(¡no tant noy!).—Un regionalista, amic den Cambó.—J. J. Cruanyes.—Rariquito.—Albert Marcé.—Aprenent d'escultor.

Publicacions rebudes

Trevall.—Revista literaria que ha comensat a publicar-se a Figueras.

El Figuerense.—Periòdic setmanal indepent. — Surt els disaptes a Figueras.

Renaiximent.—Periòdic valencianista, portaveu de la societat regionalista *Valencia Nova*. Surt els disaptes a Valencia.

La Font Nova.—Periòdic setmanal, defensor del interesos de Camprodón y'l seu districte.

Cultura Escolar.—Revista decenal, orgue dels estudiants de Figueras.

Enllà.—Revista literaria nacionalista que's publica a Molins de Rey. Dú per folletí *Una Boira*, pàs de comedia per V. Caldés Arús.

X. M. TORRENT.

Correspondencia

Eduart Trigás.—Pasi per la Redacció. El senyor Marcé te desitchos de parlarli. *Narcís Massó.*—Sentim no hi puga cabri, anirá al vinent! *Isidre Roura.*—Va en aquet, envihin més. *Rafel Juli.*—Moltes mercés. Envihi.

XIROL.